

samfund, f.eks. i bryggeribranchen, hvor vi i øjeblikket har et andet lovforslag om noget så banalt som et returflaskesystem, hvor der også er tendenser til, at man faktisk via lovgivningen favoriserer monopoler.

De store koncentrationer, som også fortsat vil opstå i finansverdenen, har jo selvfølgelig noget at gøre med, at vi har markedsøkonomi. Og markedsøkonomi er ikke noget ondt. Den skal bare reguleres og styres. Og det er faktisk øjnefaldende, at en socialdemokratisk ledet regering – og det er ikke det her lovforslag alene, jeg tænker på, men i det hele taget – over tid har accepteret og tilladt og oven i købet givet muligheder for, at koncentrationerne kan ske. Det er faktisk betænkeligt. Og det skulle det her lovforslag ikke gerne bidrage yderligere til.

Den socialdemokratiske ordfører sagde sådan meget flot, at det var ligesom en milepæl, man var kommet til med at fremsætte det lovforslag her. Nu er jeg ikke så stiv i milepæle. De er trods alt lidt ældre, end jeg kan huske, men jeg ved, at i vore nordiske nabolande er en mil lig med 10 km. Og det er, som om man har fremsat det her lovforslag ligesom i den tro, at man skal have præmien, inden man når frem til 10 km-stenen.

Jeg mener ikke, man er kommet længere end til 9,7 km-stenen eller sådan deromkring. Jeg mener faktisk godt, man kunne have ventet, til man havde nået 10 km-stenen, med at score gevinsten eller tage æren for at fremsætte lovforslag, eller hvad det nu er for noget.

Det er jo ikke sådan, at der hersker klondike-lignende forhold i den finansielle sektor, så det haster så meget. Det kunne godt vente et halvt eller et helt år yderligere, inden vi havde lavet det her.

Så er det jo vældig smart og praktisk og lyder godt med fælles regler. Men det er jo ikke altid, det er så godt at lave fælles regler for noget, der er forskelligt. Og det mener jeg kommer til udtryk i det lovforslag her. Jeg ved ikke, om der kommer ændringer af, at vi får de specielle regler, men hvad angår videregivelse af oplysninger imellem forskellige selskaber, men inden for den samme koncern, er der altså stor forskel på bankverdens koncerner og så de selskaber, som holder sig alene til livsforsikringer og pensionsforsikringer.

Den konservative ordfører, fru Pernille Sams, gjorde faktisk udmærket rede for de problemer, der er, når man af hensyn til skatteforhold og Finanstilsynets krav osv. i livsforsikringsselska-

berne har delt sin portefølje op i forskellige selskaber.

Det har jeg lidt erfaring med, for økonomiministeren har jo været venlig at sørge for, at jeg får lidt baggrundsviden ved at sidde i en selskabsbestyrelse. Og derfra ved jeg, at det her vil give nogle rent praktiske problemer, som vi godt kunne underholde med, og som man kan kalde detaljer. F.eks. når man nærmer sig pensionsalderen og så ringer til sit pensionsforsikringsselskab og spørger om, hvordan det nu er mest praktisk at få tilrettelagt de udbetalinger her, så er det jo ikke altid lige godt, hvordan de udbetalinger ligger i forhold til, hvad man har i andre selskaber. Så dér synes jeg måske, at man laver en skævvridning i forhold til forsikringsselskaberne.

Omvendt har vi prøvet at være inde på den skævvridning imellem de små og de store selskaber inden for den finansielle sektor. Og der er det jo faktisk bemærkelsesværdigt, at i det, der foreligger som bilag 11 i lovforslaget her, et brev fra Finansrådet af 27. februar, har Finansrådet åbenbart været igennem en større diskussion om at tilgodese de store eller de små, hvor Finansrådet finder, at direktivet – og det er altså det her databeskyttelsesdirektiv – giver manøvermargin, hvad angår markedsføring. De mener altså faktisk, at man godt kan være mere striks, altså begrænset, end man er i lovforslaget her, hvor regeringen i bemærkningerne henviser til, at man altså skal være så åben over for videregivelse af data, som man er her i henhold til databeskyttelsesdirektivet.

Der synes jeg egentlig, at Finansrådet lidt svækker min tillid til de stores vilje og evne til altid at varetage egne interesser. Der er noget, der tyder på, at de har givet sig lidt i forhold til de mindre selskaber. Ja, det er da positivt nok. Det synes jeg så, vi også politisk skulle lytte til.

For nu at springe videre til det sidste, jeg har stående på min seddel – det er ikke til at nå det hele – så er der debatten omkring Finanstilsynets kompetence, hvor jeg er enig med dem, der tidligere har sagt, at Finanstilsynet ikke skal varetage forbrugernes interesser. Til gengæld synes jeg faktisk, at Forbrugerrådet skulle tage sig sammen og stille stærkere krav til den finansielle sektor. Det skal måske bygges ind i lovforslaget her.

Men det, jeg tænker på, er, at når man er pensions- og livsforsikringsselskabskunde, så får man hvert år til nytår en hel masse papirer om de forhold, man har til dem. De overholder